

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

2. pars eiusdem meditationis, quomodo Dominus sanctiſimæ Matri
apparuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

animis, cū gaudio cātantibus, Saul percussit mille, & Dauid noster decē millia. *1. Reg. 17.*

Vide Leonem fortissimum de tribu Inda, qui postquam requieuisset in ca- *Gen. 49.*
uerna, neque ausus quisquam esset re-
suscitare illum, seipsum suscitatur, foras e-
greditur, totusque terribilis, prosternit
glorioso suo clamore infernum, & tre-
more concutit terram.

Denique anima mea vide tuum spō-
sum, qui ab umbra, sub qua in meridie
requieuerat, rediens te vocat, & dolci-
bus verbis inuitat: Surge, propera amica
mea, columba mea, & veni, iam hyems
antiquæ præuaricationis transijt, imber
persecutionis & tribulationis recessit:
flores cælestium gratiarum apparue-
runt in terra nostra, vox turturis, cantus
videlicet & laudes animarum iustifica-
tarum, audita est in terra nostra, vineæ
similiter electorum meorum floruerūt,
produxeruntque flores bonarum san-
ctarumque operationum, reddentes om-
nibus gratum & suauissimum odo-
rem virtutum.

SECUNDA PARS.

QUOMODO DOMINVS

Matri apparuerit.

VERVM quid facis, dulcis Iesu, vt *1. Punctū.*

T 5 tanti

tanti gaudij consolationisq; participem non reddas afflictam & desolatam Matrem, cum id ratio postulet, vt quæ tibi fidelis fuit in passione socia, sit & tibi in consolatione socia; & si ex nimio cordis dolore & compassione tui, in ipsa tua cruce, tecum est affixa & mortua, æquum fanè est, vt etiam tecum resurgat & lætetur. Et cum sit præceptum tuum, de quo in scriptura: *Honora Patrem tuum.* & non obliuiscaris gemituū matris tuæ, quomodo tu obediendissime & amabilissime fili, poteris obliuisci matris tuæ? quæ in tantum te amat, tot gemitus, suspiria & lacrymas pro te effudit? Dissipa idcirco, benignissime Domine, nubes, quæ obnubilat afflictam animam eius, & post hyemem tantarum lachrymarum & doloris, reducas ver nouum, lætum & floridum.

Latebat Virgo in obscuro illo cubiculo, ac si etiam sepulta esset cum Filio, quadam mortali tristitia; continuo ante oculos illius versabantur crudeles illi cruciatus, dira ista vulnera, & deformata figura mortui Filij, virginale illius petus concutiebatur continuis ieiunijs, vigilijs, lacrymis omnino consumebatur; atque interim d^{omi}n maternis & pijs gemitibus inuocaret Filium, vt tandem

venires

Eccles. 7.

veniret, & lætitiã desideratã suã presentia restitueret, & vt tanquam verus sol illuminaret & illustraret obnubilatum & obscuratum suum cor: ecce de repente in tenebroso illo loco cernit ori-
 ri nouam quandã & diuinã lucem, audiebat nouã illã salutem, & ante se vidit comparere viuũ gloriosũ, & desideratum illum animæ suæ.

Hic poteris contemplari magnitudinem gaudij, quod hoc momento temporis occupauit pectus Virginis, & quomodo subito, depulsa omni tristitia, serenata fuerit sancta illa anima, & lachrymæ doloris conuersæ in lacrymas lætitiæ. Nam si magnus ille Patriarcha Iacob tantum lætatus est, postquam intellexit, filium suum, quem vt mortuũ luxerat, viuere & imperare in tota terra Aegypti quantum putamus fuisse gaudium benedictæ Matris, quando vidit vnicũ suum quem paulò ante defunctum brachijs suis complexa fuerat, reuixisse, deuicisse mortem, triumphasse de inferno, & factum esse cœli & terræ Dominum? Quando vidit restitutum esse pristino candori & pulchritudini, gratiosissimum illum vultum, & diuinos illos oculos, quibus ad eò suauiter ab ipso aspiciebatur.

Gen. 45.

uissimam illam vocem, & dulcem salutationem, qua non iam amplius mulier, sed mater nominabatur: neque amplius monstrabat discipulum, sed ostendens seipsum, dicebat: Mater, ecce filius tuus. Quando deniq; se sentit amplexari sacris illis brachijs, & tanto amore ac pietate diuinis illis manibus abstergeri lacrymas vultus sui. Existimo, quod præ magnitudine lætitiæ cordis sui, aliquo tempore verbum profari nequiuerit, at tandem rediens ad seipsam, adorato Filio & Deo suo dixerit. Iam secundum multitudinem dolorum meorum, ô fili mi, consolationes tuæ lætificauerunt animam meam; atque hæc proloquens non satiabatur aspiciendo & exosculando, maxima cum suauitate sacra illa vulnera, manuum, pedum, & lateris, quæ olim tantum dolorem, modo verò tantam adferebant consolationem.

Psal. 39.

COLLOQVIVM.

ROGA Christum Salvatorem nostrum, vt, quemadmodum ruptis vinculis mortis, ipse se resuscitauit ad nouam vitam, ita anima tua virtute resurrectionis ipsius, ruptis mortificans laqueis peccatorum, quibus ligatur, resuscitetur vnâ
cum

cum ipso ad vitam gratiæ, vt in poste-
rum ambulans in nouitate vitæ, efflo-
rescat in omni virtute, solum quærat &
desideret res æternas & cælestes, nō au-
tem eas, quæ sunt super terram, atque
ita tandem dignetur in die vniuersalis
resurrectionis, reformare carnem tuam,
& configurare claritati corporis sui, vt
ita totus innouatus possis cum redem-
ptore tuo. viuere & regnare in perpe-
tuum.

DOCUMENTA.

1. **T**RES illa sancta mulieres licet plu-
rimum dilexerint Dominum, &
vngere illius sanctissimum corpus, fuerit
opus summa charitatis: nihilominus pro-
ter obedientiam legis, abstinnerunt à tali
opere, die sabbathi. Ita nos abstinere de-
bemus non solum ab operibus malis, sed
sape ab ijs qua nobis apparēt bona & san-
cta, si obedientia ob bonū aliquem finem
ita iubeat.
2. Si terra ad presentiam Angeli intre-
muit, qui venerat annunciare homini-
bus noua tanta consolationis: quantum
putamus tremet ad presentiam Christi,
quando totus terribilis venerit iudicare
& punire peccatores.
3. Sancta mulieres summo mane ibant

cum aromatibus ad sepulcrum; beati illi sunt qui consecrant principium vita sua Christo Domino: incipientes ei deseruire à iuuentute sua. Nam dubio procul tales ipsam inuenient, iuxta illud quod dicitur. Qui mane vigilant ad me, inuenient me.

4. Sanctæ mulieres, interim dum pergerent ad unguendum corpus Domini, inceperunt dubitare, num possent reuoluerre lapidem ab ostio monumenti, sed nihilo secius pergentes inuenerunt reuolutum ab Angelo. Lapis iste, grauitas & difficultas pœnitentia est, quam considerantes illi, qui nouiter reliquentes mundum, sequuntur Christum, timent ne non possint perseuerare. Sed non habemus diffidere, nec retrocedere: si enim perseuerauimus, ut hæ mulieres, Deus submittet gratiam spiritus sancti de celo, que reddet iter planum, & faciet suauem & facilem omnem difficultatem.

5. Mulieres euntes ad præstandum hoc sanctum opus, etsi nossent quantus esset lapis, qui occludebat sepulchrum, & quam exiguas ipsa haberent vires, nihilominus cōfidentes Deo, cōmiserunt se itinere, & appropinquantes cognouerunt lapidē esse reuolutum, & Christū resurrexisse. Ita nos in operibus diuini seruij, & auxili-

lioproximis impendendo, quamuis maxima occurrant aduersitates & impedimenta, non debemus absterreri, sed confidentes diuina gratia, pergere: Deus enim sua ope, dabit nostris conatibus felicem successum, si quidem ad laudem sui nominis fuerint suscepti.

6. Sepulchrum, in quo iacebat corpus Christi, designabat altare Domini, in quo mysterium corporis & sanguinis conficitur. Vnde qui dignè ad hoc accedere desiderant, debent, ut illa tres sancta femina, habere secum aromata odorifera virtuti, & suaue unguentum orationis.

7. Angelus custos sepulcri, suo terribili aspectu exterruit ministros Iudaorum, & blandis verbis sanctas mulieres, quae querebant Saluatorem, est consolatus. Ita boni pralati & sacerdotes, qui sunt Angeli Dei, debent seueritate incutere terrorem obstinatis, & extinguere peccati venenum, honesta verò & suauis conuersatione, amanter animare poenitentes, & confirmare bonos in virtute.

8. Interim dum mortuus iaceret in sepulcro Christus Dominus, lapide monumentum erat occlusum, postquam verò resuscitatus est, accessit Angelus & reuoluens lapidem, sedebat supra eum. Oremus Deum, ut postquam exiimus è sepulchro
pecca-

peccati, ipsius sancta gratia sedeat & contineat sub se petram repugnantis nostrae carnis, qua dum nos mortui iaceremus in sepulchro; supprimebat & sub se continebat spiritum nostrum.

9. Christus postquam resuscitatus est, reliquit sepulchrum, nec diutius haesit ibi, ut Angelus dixit mulieribus: Si nos postquam resuscitati fuerimus ad vitam gratiae adhuc quaesierimus solatiū sensuum, neque vitauerimus occasiones peccati, nondum plene reliquimus foetorem sepulchri, nec verè cum Christo resurreximus.

10. Dominus non peruenit ad gloriam resurrectionis suae, nisi per asperitatem flagellorum, & amaritudinem fellis, & per ignominiam crucis: Ita non existimemus nos peruenturos ad gloriam caelestis patriae, nisi per huius vitae tribulationes, & molestias tentationum.

11. Christus resurgens ex mortuis unà cum sepulchro reliquit conditiones corporis terreni, & se vestijt dotibus corporis gloriosi, nempe claritate, impassibilitate, agilitate, & subtilitate. Ita nobis si verè cum Christo velimus resurgere, non sufficit reliquisse mundum, & quod simus exuti operibus hominis antiqui, sed debemus vestiri de nouo, nempe Christo Domino, & ipsius gloriosis dotibus, ac primò debe-

debemus habere claritatem, hoc est, pra-
lucere proximis exemplo humilis & san-
cta conuersationis. Secundò debemus esse
impassibiles, per mortificationem sensuum
& affectuum nostrorum. Tertio debemus
esse agiles, id est prompti & solliciti in ope-
ribus diuini seruitij. Ultimo necessaria no-
bis est subtilitas, imitando puritatem an-
gelicam, per munditiam cordis & cor-
poris, & eleuando continuè
mentem ad Deum
in oratione.

MEDI.